

gjorde det nødvendigt for ham at indskrænke sig. Blandt andet havde han besluttet at opgive sin Amerikarejse, — i det mindste foreløbig.

»Deri gør De vist fornuftig,« sagde Hofjægermesterinden. »Den Rejse har nu aldrig rigtig tiltalt mig. De trænger sikkert til at komme til Ro et eller andet Sted efter Deres megen Omflakken i det sidste Aar. Veed De, hvad jeg har tænkt paa at foreslaa Dem? De har jo talt til min Mand om et nyt Vandafledningssystem her paa Egnen ... en Omregulering af Aaløbet, eller hvad det nu var. Jeg tror at vide, at min Mand har interesseret sig for Deres Tanke, og det var vel ikke umuligt, at den lod sig realisere. Kunde det i saa Fald ikke tiltale Dem selv at forestaa dette Arbejde og altsaa slaa Dem ned her, indtil der viser sig noget større for Dem? De holder jo af Egnen, ... og De har Venner her, der vilde være glade ved at beholde Dem.«

Per skottede hen til hende med et lysende Blik, og det dirrede om hans Mund. Han tog disse Ord som en Bekræftelse paa, at hans Haab til Ingers Følelser for ham ikke var helt forfængeligt. Hun var jo Ingers Fortrolige, og hun vilde vist ikke have foreslaaet noget saadant, dersom hun mente, at Inger vilde være utilfreds med at se ham her igen. Selve Forslaget huede ham desuden godt. Endda ganske bortset fra den Udsigt, der aabnedes ham til fortsat Forbindelse